

Forfatter: Johan Ludvig Heiberg, 1791-1860

Titel: Udrag fra BREV TIL: Heiberg, Ludvig FRA: Heiberg, Peter Andreas (1801-04-23)

Citation: Johan Ludvig Heiberg, 1791-1860: "Breve fra Peter Andreas Heiberg", i *Breve fra Peter Andreas Heiberg*, C. A. Reitzels Forlag, s. 76. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990119-000-shoot-idm140619158497808.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Peter Andreas Heiberg

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Dit Brev af 25de Marts har jeg rigtig bekommet, men derimod ikke det Brev, som du siger at have tilskrevet mig strax efter din Hjemkomst fra Kjøbenhavn. Jeg har forespurgt mig derom her paa Posthuset, men det findes ikke, og maae altsaa være forkommet paa een for os uopdagelig Maade. Det gjør mig ret meget ondt, at du har været saa uheldig at miste din yngste (Søn ²), hvilket maae have været dobbelt ubehageligt for dig og din Kone, siden det var Inokulationen der dræbte ham. Dette giver mig Anledning til at spørge om man endnu ikke i Dannemark har tænkt paa at begynde med Vaccinationen, som her i Frankrig gjør overordentlig stor Fremgang, Af nogle tusende saa vel unge som gamle, der ere vaccinerede, er endnu ikke een død; ikke een har faaet de ordentlige Kopper, uagtet man siden har inokuleret dem og udsat dem for Smitten. Vaccinationens. 77fører desuden aldeles ingen Sygdom med sig, og fordrer ingen foregaaende Præparation eller Diet. Vel har jeg nyelig erfaret at en nyelig hertil ankommen Regimentsfeldskjer Steffens, aldeles fordømmer Vaccinationen, hvoraf jeg slutter at det maae være Moden i Dannemark. Jeg har disputeret med ham temmelig hæftig derom, og forestillet ham hvor aldeles ufornuftigt det er saa aldeles at fordømme en Opfindelse hvis Gavnlighed egentlig ikke kan endnu bestemt modsiges førend efter 50 til 60 Aar naar de fleeste af de nu vaccinerede Personer ere døde, og man da har erfaret ont Vaccinationen præserverer et Menneske for Kopper sin heele Levetid igjennem eller blot for nogle Aar. Men fæt endog at dette sidste var Tilfældet, saa kan den jo igjentages, og bliver alligevel en Velgjerning for det menneskelige Kjøen. Saa meget er vist, at alle hidtil anstillede Forsøg vise Vaccinationen fra den fordeelagtigste Side, og man burde dog ikke blindt hen foragte noget Middel der tjener til at conservere Menneskers Liv, i Tider, da der bruges saa mange Midler for at udrydde Mennesker. Og saaledes kommer jeg da til Dagens for os vigtigste Nyhed, nemlig Nelsons Tog mod Dannemark. Dn kan ikke forestille dig hvilken Glæde det har gjort mig at erfare at den Danske Nation endeligen har afvasket den Plet, som man saa haanligen havde sat paa dens Navn, nemlig at den var føvning. Slaget af 2den April har viist at den Danske Nation var lysvaagen, og det bliver en evig Ære for Dannemark, at den Engelske Flaade under denne heele nærværende Krig, aldrig har liidt saa meget, som netop i Slaget ved Kjøbenhavn, uagtet den gjorde der, hvad den altid gjør, angreeb med en meget overlegen Styrke. Hers. 78tales i disse Dage om en Vaabenstilstand paa 3 Maaneder. Er den sand, saa er den et Beviis paa at den Engelske Flaade mane have liidt usigelig meget thi ellers vilde den vel ikke blive liggende stille, men snarere fortsætte sin saa kaldede Seyer. Mærkværdigt er det forresten at Nelson, i sin Rapport, som i Gaar stoed første Gang i een af de Franske Aviser, vrider sig jammerlig for ikke at sige hvad han burde sige, og at han ikke udgiver sig sor Seyerherre; hvilket han ikke vilde have undladt, naar han troede at kunne gjøre det uden at træde Sandheden altfor meget paa Ligtornene. Uagtet jeg ikke synes at man kan approbere Vaabenstilstanden fra Dansk Side, saa er det dog ogsaa vist, at man i saa lang en Frastand ikke godt kan bedømme Sagernes Forfatning, og Paul Persons ¹) Død torde vel ogsaa have nogen Deel deri, ligesom ogsaa Sverrigs Forhold imod os. Det er mig inderlig kjert at hvad der er skeet er gjort af de Danske alleene uden Biestand af deres Allierede. Man var her overmaade glad over de Danskes Kjekhed, og jeg forsikrer dig, at det var en sand Glæde at være Dansk i de Dage da Efterretningerne ankom, og endnu modtages jeg og enhver anden Dansk med uendelig megen Artighed og Varme hvor vi vise os. Det vil nu gjelde hvad Indtryk Vaabenstilstanden vil virke, men i alle Tilfælde siger jeg, hvad jeg bestandig har sagt til enhver Franskmand: Nationens Ære er reddet, og skulde der fremdeeles arrivere noget urigtigt, saa maae saadant lægges Regjeringen men ikke Nationen til Last. Malthe Brun har i Gaar ladet trykke i Monitøren en Fransks. 79Ode over Slaget den 2den April. Det gjør mig ondt at høre, at man gjør Nar af den. Een sagde derom i Gaar: La resistance des Danois est plus belle que leur poesie française. En anden sagde: On sait mieux se battre en Dannemarck que faire des vers français. Saaledes er det ogsaa gaaet med Baggesens Franske Ode til Buonaparte. Jeg har talt med adskillige af Institutet derom, og de sige at den er slet, baade quoad materiam og quoad formam. Apropos om Baggesen: Haller sra Schweis har foræret ham et Gods i det Modenesiske, der vurderes til 50,000 Livres. Han reiser derhen saasart som han kan komme herfra for sine Kreditorer; men inden 3 eller 4 Aar har han opædt Godset, og saa kommer Dannemark til at tage sig af ham igjen. Her har han baaret sig ad som en Nar. Han har leyet overmaade kostbare Værelser, og møbleret paa Fyrstelig Piis; og neppe en Maaned efter at han var kommet i Orden har han maattet bytte nogle af sine kostbare Møbler bort for Brød. Desuden har han laant Penge for 36 pro Cento. Cramer er nu lige saa sorbittret paa ham, som han forhen var hans Ven. Jeg kjender nogle af hans Bekjendte, der tale om ham med megen Foragt for hans Løgns og Praleries Skyld. Til den gamle Bitaubé, Homers Oversætter, med hvem jeg er speciel bekjendt, har han sagt at hans første Kone var saa dybtænkende at Philosopherne saavel i Tydskland som i Dannemark underkastede deres Tvistigheder under hendes Bedømmelse. Samme.Mand har han viist hendes Portræt, som han siger selv at have malet, uagtet han aldrig har lært at male, men at Sorgen over hendes Død indgav ham denne Gave. Hændelseviis har Bitaubé truffet paas. 80Maleren, der har malet bet. ¹) Saaledes er Hans Vandel overalt, vg du begriber let at Han paa den Maade maae være foragtet. Og naar han nu kommer til Italien og vil der agere stor Mand, saa æder han snart sit lille Gods op, og saa vil det komme an paa om Haller vil aabne Pungen for ham fleere Gange.